

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci žalobkyne: **M. D.**, *zastúpená V. P., advokátom*, proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Bratislave**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2006/852/MEP zo dňa 8. marca 2006, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 141/2006-87 zo dňa 9. septembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 1 S 141/2006-87 zo dňa 9. septembra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu Krajského stavebného úradu v Bratislave zo dňa 8. marca 2006, č. A/2006/852/MEP a rozhodnutia Mestskej časti Bratislava – Staré Mesto č. SU 2004,2005/24068/114248/ZMUR-GA zo dňa 23. novembra 2005 o zmene rozhodnutia o umiestnení stavby „Novostavba polyfunkčného objektu na Š. ul., B.“, na pozemkoch parc. č. X. k.ú. S. M..

Krajský súd po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že zo strany žalovaného, ale ani zo strany prvostupňového správneho orgánu nedošlo

k porušeniu právnych predpisov, ktoré by mali za následok zrušenie napadnutých rozhodnutí, preto súd žalobu žalobkyne zamietol.

Krajský súd, ako vyplynulo z odôvodnenia napadnutého rozsudku, prisvedčil právnenému názoru žalovaného. Uviedol, že rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu nie sú v rozpore s ustanoveniami Stavebného zákona, pretože Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 10. augusta 2005 zmenilo hranice pamiatkovej zóny Bratislava – Centrálna mestská oblasť, a na základe tejto zmeny sa Š. ulica v čase posudzovania návrhu prvostupňovým správnym orgánom ako aj žalovaným nenachádzala v pamiatkovej zóne.

Poukázal na to, že napriek tomu sa v spise nachádza rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu v Bratislave č. BA/05/191-2/429/Ka zo dňa 7. februára 2005, ktoré schválilo zvýšenie strednej časti objektu z pôvodných 8 n.p. na 22 n.p.

Pokiaľ žalobkyňa svoju žalobu opierala o stanoviská Ing. R., Ing. arch. K. a Ing. arch. R., tieto neboli do odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu predložené v náležitej forme, ale boli založené iba ako prepis v odvolaní bez ich podpisov a neboli opatrené pečiatkami osvedčujúcich ich odbornú spôsobilosť.

Krajský súd konštatoval, že zo strany správnych orgánov bol riadne zistený skutkový stav, na základe ktorého došlo k vydaniu správnych rozhodnutí, boli zabezpečené všetky potrebné stanoviská dotknutých orgánov.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala žalobkyňa odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil stavebnému úradu – Mestskej časti Bratislava – Staré Mesto na ďalšie konanie, pretože rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávnych a nedostatočných skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedla že krajský súd sa nevysporiadal s väčšinou argumentácie žalobkyne uvedenej v žalobe. Vyjadril sa len k dvom skutočnostiam, ktorými žalobca namietal nezákonnosť žalovaného rozhodnutia. Z rozsudku súdu prvého stupňa nie je zrejmé, akými úvahami sa riadil, keďže právny názor krajského súdu je uvedený iba na 21 riadkoch a zvyšok odôvodnenia tvorí iba reprodukcia vyjadrení žalobcu a žalovaného, citáty z administratívneho spisu a citáty zákonov.

Podľa názoru žalobcu sa prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku vyjadril len k problematike pamiatkovej ochrany a odborných stanovisk, ktoré žalobkyňa predložila v územnom konaní.

V svojom odvolaní poukázala na skutočnosť, že druhostupňový správny orgán rozhodol dňa 8. marca 2006, pričom dňa 27. júna 2006 (údaj uvedený v odvolaní) bola na základe uznesenia krajského súdu odložená vykonateľnosť rozhodnutia ministra kultúry o redukcii pamiatkovej zóny Bratislava – Centrálna mestská oblasť (ďalej len „pamiatková zóna BA-CMO“). Odkladom vykonateľnosti rozhodnutia ministra kultúry sa Š. ulica opäť stala súčasťou pamiatkovej zóny. Taktiež rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu v Bratislave č. BA/05/191-2/429/Ka zo dňa 7. februára 2005, ktoré schválilo zvýšenie strednej časti objektu z pôvodných 8 n.p. na 22 n.p. v čase vydania prvostupňového rozhodnutia nebolo platné, nakoľko Pamiatkový úrad SR uvedené rozhodnutie dňa 23. marca 2005 zrušil. Firma I. sa proti rozhodnutiu odvolala, ale Ministerstvo kultúry SR po preskúmaní jej odvolanie zamietlo a uvedené rozhodnutie Pamiatkového úradu SR potvrdilo. Prvostupňový súd odôvodnil rozsudok s poukazom na uvedené rozhodnutie, ktoré bolo v čase predmetného územného rozhodovania už niekoľko mesiacov zrušené.

Taktiež uviedla, že stavebný úrad mal sám povinnosť zmysle ustanovenia § 37 ods. 2 Stavebného zákona, podľa ktorého „*Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska ... starostlivosti o kultúrne pamiatky ..., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom*“ posúdiť návrh aj z hľadiska starostlivosti o kultúrne pamiatky, keďže v bezprostrednej blízkosti stavby sa nachádzajú národné kultúrne pamiatky Y. (K.) a D. D. (P.), pretože ako bolo uvedené v čase vydania prvostupňového rozhodnutia bola Š. ulica vyňatá z pamiatkovej zóny BA-CMO, a preto posúdenie starostlivosti o kultúrne pamiatky v rámci územného konania prestalo patriť do pôsobnosti Pamiatkového úradu SR.

V čase vydania druhostupňového rozhodnutia Krajským stavebným úradom v Bratislave dňa 8. marca 2006 bolo už rozhodnuté o odklade vykonateľnosti rozhodnutia ministra kultúry o redukcii pamiatkovej zóny, mal si teda Krajský stavebný úrad v Bratislave vyžiadať stanovisko Pamiatkového úradu. V opačnom prípade došlo k porušeniu ust. § 37 ods. 3 Stavebného zákona.

Dôvodila tým, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 30. januára 2008 (2 S 11/2006) zrušil rozhodnutie ministra kultúry o zúžení pamiatkovej zóny BA-CMO pre jeho nesúlad so zákonom. Z uvedeného teda vyplýva, že žalované územné rozhodnutie bolo vydané na základe právneho stavu, ktorý bol dôsledkom protizákonného rozhodnutia ministra kultúry, pričom rozpor konštatoval súd právoplatným rozsudkom.

Taktiež konštatovala, pokiaľ sa jedná o predložené odborné stanoviská (Ing. I. R., Ing. arch. K. a Ing. arch. R.), že krajský súd ako i správne orgány sa nezaoberali obsahom týchto stanovísk, ale výlučne ich formou, pričom stanoviská poukazujú na nesúlad navrhovanej stavby so stavebným zákonom a s technickými normami.

Správne orgány oboch stupňov sa pripomienkami žalobkyne ako účastníčky konania nijako nevysporiadali, pritom správnym orgánom samotný zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení v ustanovení § 47 ods. 3 stanovuje povinnosť v odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviesť aj to, „ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia“.

Podľa odôvodnenia odvolania sa krajský súd taktiež nevysporiadal s námietkami žaloby týkajúcimi sa nesúlady rozhodnutí oboch správnych orgánov so stavebným zákonom a ďalšími právnymi normami, najmä v otázkach súladu urbanistického a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, súladu s predpismi na dopravné napojenie stavieb, súladu s normami určujúcimi maximálnu hladinu hluku a podmienky pre priaznivé bývanie, súladu s verejným záujmom.

V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na stanoviská architektov R. a K., ktorý konštatovali nesúlad s urbanistikou a architektúrou. Taktiež v znaleckom posudku Ing. R. a Ing. M. M. zo dňa 7. decembra 2005 je poukázané na skutočnosť, že napojenie stavby na Š. ulicu je v rozpore s viacerými technickými normami.

Žalobkyňa preukázala nesúlad stavby s urbanistikou, architektúrou a napojením na pozemné komunikácie, ako i to, že povolenie stavby je v rozpore so stavebným zákonom, napriek tomu, že magistrát dal na takúto stavbu súhlasné stanovisko.

V tejto súvislosti uviedla, že stanoviská magistrátu nie sú záväzné pre stavebný úrad, ak by boli v rozpore so zákonom.

Dôvodila tiež tým, že druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu je rozporné tým, že uvádza, že pre predmetné územie je definovaná funkcia malopodlažná bytová zástavba, ktorá umožňuje výstavbu do výšky 4 nadzemných podlaží, a zároveň odvolávajúc sa na túto skutočnosť tvrdí, že 22-podlažná budova je v súlade s funkciou malopodlažná bytová zástavba. Pre dané územie je platným územným plánom definovaná malopodlažná bytová zástavba.

Podľa jej názoru napadnutý rozsudok je z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a nevysporiadania sa s argumentáciou žalobkyne v rozpore s ustanovením § 157 OSP ako aj Ústavou SR.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zotrváva na skutočnostiach uvedených v odôvodnení jeho žalobou napadnutého rozhodnutia a vo vyjadrení k žalobe žalobkyne. Odvolanie neobsahuje žiadne nové skutočnosti.

Poukázal na to, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave o povolení odkladu vykonateľnosti druhostupňového rozhodnutia ministra kultúry vo veci zmeny vyhlásenia hraníc pamiatkovej zóny Bratislava - CMO zo dňa 27. februára 2006 bolo právoplatne uznesením menovaného súdu zo dňa 22. júna 2006 zrušené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech. Rozhodol dňa 18. marca 2009 podľa § 250ja ods.2 veta prvá OSP rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 OSP).

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za správne orgány sa považujú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, ako aj orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby, ako aj fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ods. 2). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (ods. 3). Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (§ 250i ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Za dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v intenciách ustanovenia § 250i ods. 1 OSP treba považovať také dôkazy, ktoré vedú k zisteniu, či skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu, bol pre rozhodnutie správneho orgánu postačujúci.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti

správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Ako bolo zistené z celého priebehu konania ako i z celého spisového materiálu Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím č. A/2006/852/MEP zo dňa 8. marca 2006 zamietol odvolanie účastníka konania - M. D. a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. SÚ - 2004,2005/24068/114248/ZMUR-Ga zo dňa 23. novembra 2005. Mestská časť Bratislava – Staré Mesto, ako stavebný úrad príslušný podľa § 117 ods. 1 Stavebného zákona vyššie citovaným napadnutým rozhodnutím vydala rozhodnutie o umiestnení stavby č. X. pre stavbu navrhovateľa - I., spol. s.r.o., s názvom „Novostavba polyfunkčného objektu na Š. ul. v B.“. Z obsahu odôvodnenia žalovaného vyplýva, že stavebný úrad ako prvostupňový správny orgán v konaní a rozhodovaní postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Stavebného zákona ako i zákona o správnom konaní. Preverení vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia odvolací orgán zistil, že predmetná stavba je umiestnená v súlade s platným územným plánom, ktorým je „Aktualizácia územného plánu hl. mesta SR Bratislavy, rok 1993“ v znení neskorších zmien a doplnkov, ktorý predmetné územie definuje pre funkciu malopodlažná bytová zástavba. Ďalej je zo spisu zrejmé, že stavebný úrad v územnom konaní posudzoval vplyv predmetnej stavby na okolitú zástavbu a životné prostredie komplexne v súlade s príslušnými ustanoveniami Stavebného zákona a súvisiacich vykonávacích predpisov, ako aj osobitných predpisov, podľa ktorých dotknuté orgány chránia v konaní verejné záujmy.

Krajský stavebný úrad v Bratislave listom zo dňa 27. marca 2006 č. A/852/2006/MEP-06, č. oprava zrejmej nesprávnosti v zmysle § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení opravil chybu svojho rozhodnutia zo dňa 8. marca 2006 č. A/852/2006/MEP v tom znení, že ... predmetná stavba je umiestnená v súlade s platným územným plánom, ktorým je „Aktualizácia územného plánu hl. mesta SR Bratislavy, rok 1993“ v znení neskorších zmien a doplnkov, ktoré predmetné územie definuje ako plochy s prevládajúcou funkciou (profil) – občianska vybavenosť.

Odvolací súd zastáva názor, že v odvolacom konaní boli medzi účastníkmi konania sporné tie isté otázky ako v prvostupňovom konaní.

Spornou bola právna otázka, či správne orgány pri vydávaní rozhodnutia postupovali v súlade s príslušnými ustanovenia Stavebného zákona účinného v čase vydania napadnutých rozhodnutí, a to § 37, § 39 a § 39a.

O správnosti skutkových zistení správnych orgánov nemal pochybnosti ani odvolací súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, a to najmä v rozsahu zisteného skutkového stavu, ako aj jeho právneho odôvodnenia.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky návrh na umiestnenie stavby bol v územnom konaní posúdený z hľadiska starostlivosti o životné prostredie. Svetlo-technickými posudkami vplyvu navrhovaného polyfunkčného objektu na okolitú zástavbu a ich doplnkami, vypracovanými prof. Ing. J. H., CSc. a doc. Ing. Š. O., CSc. bolo preukázané, že s navrhovanými úpravami je aj požadované riešenie stavby s 22. NP vyhovujúce. Taktiež otázka vplyvu stavby na životné prostredie, ako nakoniec vyplynulo zo samotného rozhodnutia stavebného úradu, bola jednoznačne posudzovaná z hľadiska funkčného využitia územia, a to vo vzťahu k Aktualizácii územného plánu hlavného mesta SR Bratislavy, rok 1993 v znení neskorších zmien a doplnkov, v zmysle ktorého je predmetné územie klasifikované pre funkciu občianska vybavenosť s doplňujúcou funkciou zeleň a bývanie ako súčasť spoločenských priestorov občianskej vybavenosti, s účelovo viazanými funkciami dopravná a technická vybavenosť.

Podľa akustického posudku vypracovaného Ing. S. H. ohľadne vplyvu dopravného hluku na obytné prostredie, je nesporné, že navýšenie stavby nad 3NP nemá vplyv na hlukové pomery.

Takisto návrh na umiestnenie stavby je z hľadiska urbanistického a architektonického vyhovujúci, a to z hľadiska funkčného využitia územia a v súlade s už vyššie uvedenou Aktualizáciou územného plánu, ktorý definuje dotknuté územie pre funkciu občianska vybavenosť, s doplňujúcou funkciou bývanie. Dopravná, technická vybavenosť a zeleň tvoria funkcie účelovo viazané. Uvedený plán je územnoplánovacou dokumentáciou, týkajúcou sa predmetného územia, ktorá je záväzná pre umiestnenie stavby.

Podľa písomného odborného vyjadrenie Magistrátu hl. mesta SR Bratislavy, sekcie územných programov mesta č. MAG/05/2837/4687-1 zo dňa 26. januára 2005, je umiestnenie navrhovaného 22 podlažného polyfunkčného objektu v predmetnej lokalite v súlade s koncepciou umiestňovania výškových stavieb zakotvenou v Návrhu územného plánu hl. mesta SR Bratislavy (výškové stavby – východiskové princípy – rešpektovanie najvýznamnejších diaľkových priehľadov, ktoré poskytujú

charakteristické identifikačné znaky z najvýznamnejších vyhladkových bodov – hrad, Slavín ...).

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne, že správne orgány pri svojom rozhodovaní nepostupovali dôsledne v intenciách ust. § 37 ods. 2 Stavebného zákona pokiaľ sa jedná o starostlivosť o kultúrne pamiatky. Je nepochybné, že Ministerstvo kultúry SR vydalo dňa 10. augusta 2005 pod č. MK-9432/2005-400/22163 rozhodnutie, ktorým bolo zmenené vyhlásenie hraníc pamiatkovej zóny Bratislava – Centrálny mestská časť. Pri uvedenej zmene došlo k redukcii plošnej výmery pamiatkovej zóny a ulica Š. sa už nenachádzala v pamiatkovej zóne, čím odpadol dôvod opätovného predloženia rozhodnutia Krajského pamiatkového úradu Bratislava. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené dňa 25. októbra 2005 a stalo právoplatným dňa 10. novembra 2005. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia ministerstva kultúry jasne vyplýva, že rozhodnutím o zmene vyhlásenia pamiatkovej zóny CMO má redukcia územia za cieľ vylúčiť z pamiatkovo chráneného územia tie časti, v ktorých sa nenachádzajú sústredené pamiatkové hodnoty v takej kvalite, aby ich bolo potrebné chrániť v rámci pamiatkovej zóny. Z uvedeného je zrejmé, že základným kritériom redukcie územia je koncentrácia pamiatkovo hodnotných objektov. Predmetná ulica nespadá už do zóny pamiatkovo chránenej.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že Krajský súd v Bratislave uznesením sp.zn. 2S 11/2006 zo dňa 27. februára 2006 odložil vykonateľnosť rozhodnutia č. MK-9432/2005-400/222163 zo dňa 10. augusta 2005 v spojení s rozhodnutím č. MK-11541/05-110/28199 jednalo sa o konanie vo veci žalobcu Ing. K. P. proti žalovanému ministrovi kultúry Slovenskej republiky, preto uvedená námietka je z hľadiska predmetného sporu irelevantná. O uvedenej veci bolo už právoplatne rozhodnuté.

Pokiaľ sa jedná o námietku žalobkyne ohľadne dopravného napojenia stavby je nesporné, že predmetná zmena územného rozhodnutia už nerieši nové dopravné napojenie a zvýšenie kapacity statickej dopravy, nakoľko toto je identické s už vydaným Stavebným povolením z roku 2004. Z predloženého posudku vypracovaného Ing. J. B., autorizovaným stavebným inžinierom, týkajúceho sa statickej dopravy bolo preukázané, že už umiestnený počet 3 podzemných podlaží je postačujúci aj pre objekt po navrhovanej zmene. Dopravené napojenie sa teda nemení a nie je predmetom rozhodnutia stavebného úradu. Predmetom návrhu na zmenu nie je zmena dopravného napojenia ani zmena stavby v časti, kde sú riešené parkovacie státiá.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu námietky žalobkyne uvedené v žalobe nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už nebol žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne vypořiadal. Tieto námietky preto nemohli obstáť ani v súdnom prvostupňovom konaní a ani v súdnom konaní odvolacom.

Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol vypořiadal, a ktorými by bola preukázala porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv, alebo preukázala, že správne orgány pri hodnotení nimi vykonaných dôkazov porušili ustanovenia § 37 ods.2, § 39 a § 39a Stavebného zákona.

Pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (m.m. II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení Stavebného zákona nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitráry a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov, je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže

obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21.januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19.04.1994). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je potrebné posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané (Ruiz Torija proti Španielsku zo dňa 09.12.1994).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave dostatočne odôvodnený, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prístup k súdu, nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobkyne vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené. Preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným i v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré zároveň poukazuje, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1, § 250l ods. 2 OSP tak, že žalobkyni nepriznal ich náhradu, pretože nebola v tomto v konaní úspešná a žalovanému preto, že mu žiadne nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. marca 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová